

بررسی مسئله‌ی اقرار در قتل از منزله فقه امامیه و اهل سنت

محمد شفیق اسکی^۱، عارفه حسنی سابقی^۲

^۱ عضو هیئت علمی دانشگاه فرهنگیان

^۲ دانشجوی کارشناسی ارشد حقوق جزا و جرم‌شناسی، دانشگاه آیت‌الله آملی، آمل، ایران

چکیده

قتل عمد جدی‌ترین جرم علیه تمامیت جسمانی اشخاص است که متأسفانه در گستره تاریخ همزاد و قرین بشر بوده است و به نظر می‌رسد که در تداوم حیات این جهانی سایه‌وار در تعقیب بشریت خواهد بود. طرق اثباتی این جرم مطابق ماده ۲۳۱ قانون مجازات اسلامی عبارتند از: اقرار، شهادت، قسامه و علم قاضی. در تمام نظام‌های حقوقی، اقرار از حیث توان اثباتی در میان ادله، نقش تعیین‌کننده‌ای دارد و از آن با تعابیر خاصی نظیر ملکه دلائل، سید البینات و دلیل دلیل‌ها، یاد می‌کنند. شارع مقدس به‌منظور حفظ حقوق اشخاص و انتظام امور در دادرسی‌های قضایی اعم از حقوقی و کیفری و تحقق دادرسی عادلانه قاعده اقرار را وضع نموده است. از احکام ضروری اسلام این است که وقتی شخص بر ضرر خود اقرار به امری نمود، اقرارش نافذ است و آنچه را که به آن اقرار کرده، عهده‌دار آن خواهد بود. در فقه اسلامی و هم‌چنین به‌تبع آن در حقوق جزا بیان شده، در هریک از این موارد اقرار شخص نسبت به غیر و یا نسبت به گناهی که مرتکب شده، با دربرداشتن تمام شرایط دارای ارزش اثباتی است؛ که در کلام معصومین و اهل سنت و مفاد حقوقی به‌تفصیل به آن اشاره شده است. این نوشتار به بررسی مسئله‌ی اقرار در قتل از منزله فقه امامیه و اهل سنت پرداخته است.

واژه‌های کلیدی: اقرار، قتل، فقه امامیه، اهل سنت

مطالعات علوم سیاسی، حقوق و فقه

دوره ۴، شماره ۴، زمستان ۱۳۹۷، صفحات ۲۸۴-۲۷۴